Veckokrönika från Sverige

Speciellt meddeladt denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrån i Stockholm.

En liten historik öfver Ersta sjukhus. — Hvar skall Svedenborgs stoft hvila? — Storartade ansträngningar af folket i Valle Härad att få Varnhems klosterkyrka till hans sista hvilorum. — Stockholm gör förberedelser att på ett värdigt sätt mottaga det engelska konungaparet.

Nyligen hemkommen från några veckors vistelse på Ersta sjukhus, och med ännu färska minnen därifrån, skyndar jag att nedsskrifva, hvad jag där erfor och iakttagit.

Först och främst finns där en öfverläkare i allt vuxen sin plats. Energisk, lynnefrisk, uppmuntrande, icke klemig, respektingifvande och ordningsfull, förtoendeverkande och skicklig i sitt kall, se där egenskaper, som icke behöfva sökas hos doktor Henrik Toll, de träda oss till mötes, hvarhelst vi träffa honom, på operationssalen, i sjukrummet, på kliniken, eller i diakonissornas lektionssal. Svenska Diakonissanstalten med sitt nya tidsenligt inredda sjukhus har efter många växlande öden förlagts till Ersta. Den 14 april 1849 hölls det första mötet i Stockholm, där ett sällskap bildades, hvars ändamål var att söka åvägabringa en diakonissanstalt ute i hufvudstaden, efter mönstret af de likartade inrättningar, hvilka redan funnos i andra protestantiska länder. Vid Pilgatan eller Gröna gatan No. 8 å Kungsholmen förhyrdes den första lokalen för hvilken en enskild person betalade de två första årens hyra. Klockaren J. P. Malmqvist, som jämte några andra tagit initiativet, ombesörjde inredningen tillsammans med sin hustru. Ännu i dag finnas möbler kvar, som Malmqvist med egen hand tillverkade — godt gods, som bestått nära sextioårigt prof.

Den 9 juli 1851 stod anstalten färdig att efter högtidlig invigning mottaga de för sitt kall i Tyskland uppfostrade "systrarna" samt patienter,hvilka i hemmets tre salar med tillsammans tolf sängar skulle finna kärleksfull skötsel. Såsom rådgifvande läkare erbjöd sig doktor Magnus Huss.

Det var en nydaningstid knappast tänkbar i dessa bekvämlighetens och öfverflödets tider som den späda anstalten hade att genomgå. Husmanskosten enkel: "kornkaffe med hårdt bröd om morgnarna och mjölgröt med dricka till, om aftnarna, när mjölken tröt. Så flyttades anstalten snart nog till Jaktvarfvet.. Och där kunde man få se systrarna i såar bära uppför sluttningen af Mälaren allt vatten till de sjukas bad. Men hvilan smakade godt, när kvällen kom äfven på de hårda halmmadrasserna. Flit, sparsamhet och enkelhet satte sin prägel på allt. Och om någon ung syster drömt om en sentimental tillvaro i tyst afskildhet så var hon misstagen så grundligt som möjligt. Efter 7 år såldes Jaktvarfvet till Kungl. Majestät och Kronan som behöfde det för militära ändamål och man köpte egendomen Stora Ersta och nu drager en betydligt förstorad skara af systrar och patienter in i ett hem,där fordom ett mäktigt folk bott. Ryktet mäler om holländska ministrar och t. o. m. förnämare personer och resterna af gyllenläders-tapeter i porthuset, såväl som den egendomliga stenläggningen ännu delvis bibehållen, af tvärstående tegelstenar, skvallra, liksom ock den vackra, sirade järnporten med dess bladverk om svunna glansdagar. De äro nu förbi. I stället för prakt och kostbarheter intaga inom de höga murarne den tysta kärlekens ihärdiga arbete.

Å, ni borde göra ett besök på Ersta i sommar, då ni reser öfver till hemlandet. Jag säger icke för mycket, om jag påstår, att ingen diakonissanstalt på jorden fått en så härlig plats att bygga och bo på, som denna. Å ena sidan nedanför oss hufvudstaden i all sin skönhet, ehvad det är solljus dag eller strålande gas-illuminering, å den andra saltsjöinloppet med dess lifliga panorama och en vid horisont bakom det hela. Ja, dess sköna belägenhet med den vida underbara utsikten åt alla sidor, kan icke beskrifvas, den måste ses.

Om sjukhuste vill jag blott säga, att det är i allt tidsenligt. Det är hållet i glada, ljusa färger, om möbleringen gäller detsamma. Och öfver det hela hvilar en anda icke af något inrättningsaktigt, utan af något varmt, religiöst, något personlikt och hemlik+.

Från det lilla hemmet vid Pilgatan, där grunden lades, har nu den Svenska Diakonissanstalten på Ersta vuxit ut och omfattar i dag diakonisshuset, sjukhuset, sjukhemmet för kroniskt sjuka, barnhemmet, Magdalena och skyddshemmet, hushållsskolan och hospitalet.

Under min vistelse på Ersta vårdades jag af en ung s. k. "profsyster", som tillhör Svenska Diakonissanstalten i Omaha, Nebraska, och varit på besök hos anhöriga i Skåne, då hon på samma gång uppehöll sig en tid på Ersta. Hon återvände till Omaha i maj, och hon kan bättre än jag skildra det intryck man får därifrån.

*

I landtbruksakademiens sal firades en enkel gudstjänst i söndags till Svedenborgs minne. Och när nu i dessa dagar öfverflyttningen af Svedenborgs ben till hemlandet dryftats i fosterländska äfvensom utländska kretsar har större akademiska konsistoriet i Uppsala beslutat göra hemställan om att Svedenborgs stoft måste få sin grafplats i Uppsala domkyrka. Men till följd af en masspetition från bygdefolket i Valle härad lär antagligen förutnämnda hemställan icke vinna gehör, emedan Valle härads folket utsett Varnhems klosterkyrka till hans sista hvilorum. Och att man med all makt föresatt sig att vinna, visar sig uti de stora ansträngningar man gör i detta syfte. Kapten Sigge Flack har till och med enkom för denna sak rest upp till hufvudstaden och man söker vinna för anslutning i petitionen biskop Danell, landshöfding de Geer, riksmarskalk von Essen, förste kammarens talman och en hop västgötarepresentanter ur riksdagens båda kamrar. En deputation tänkes äfven komma att uppvakta konungen.

I fall nu västgötarna komma att afgå med seger,skall Svedenborg i mer än figurlig mening ändtligen få samlas till sina fäder, hvilket man ej får förtänka, ty hans och hans fars grafkapell skulle i så fall bli i hvarandras närhet. Meningen vore äfven att i den omgifvande härliga parken å en hög kulle med en hänförande utsikt öfver nejden uppföra ett ståtligt mausoleum, hvartill ypperligt byggnadsmaterial finnes att tillgå vid det närliggande Ulunda kalkstensbruk. Detta mausoleum skulle därefter för all framtid förvara stoftet af den hänsofne siaren och vetenskapsmannen och i den minnesrika och för naturskönhet berömda näjden utgöra det icke minst sevärda för de tusentals turister från när och fjärran, som årligen besöka trakten. Och ensam lär han icke bli. Han får till sällskap utom sin fader, konungar och jarlar och andra stormän i sin hembygds panteon.

Ja, man måste gifva erkännande åt Västgötarnes ihärdighet och nationalkänsla. Ty om än småfolket massvis utvandrar till Amerika, har man den stora förtjänsten att af pietet icke släppa ifrån sig en och annans af de hänsofnes ben. Svedenborg var ju så stor som vetenskapsman. Det var en heder för Sverige att äga honom lefvande eller död. Det är nog sannt, men gif också plats åt de tusenden som af brist på en liten torfva för sin bostad måste lämna hemlandet. De svenskar, som kunna visa samma ihärdighet och uthållighet som Valle härads bygdsfolk sedan de fått i sitt hufvud att arbeta för ett patriotiskt mål, som ha mod och samlad kraft att återfordra de många tusen par kraftiga armar och liffulla ben, som röra sig därute hos Er i det praktiska, ej det svärmiska, det ideala arbetets tjänst — dessa svenskar, säger jag,skola resa en ståtlig ärestod, som kommer att dominera hela vårt kära Sveriges landtområdę och visa för de många turisterna den vackraste vy i världen, ett lyckligt välmående folk, ty om samma arbetskärlek och arbetsförmåga koncentreras på de svenska förhållandena, så kom Sverige blifva ett blomstrande land.

*

Nu gå vi och vänta på att det engelska konungaparet skall komma hit och stora förberedelser göras för att värdigt emottaga dem vid deras första besök i Sverige. Stockholm skall smyckas till fest.

På Fredsgatan mellan Stockholms Stads Sparbanks o. Bankaktiebolaget Stockholm - Öfre Norrlands palatslika byggnader bygges en väldig ärepORT af granris och utgöres tre bågar, smyckade med engelska konungaparets initialer, Stockholm stads vapen, flaggor och guirlander i engelska och svenska färger. Men det finfinaste af allt anser er korrespondent vara att de fjorton på Norrbro stående spårvagnsstolparna förvandlas till de mest förtjusande kolonner med flaggstänger, blomsterkorgar och guirlander. Har någon däröfver hos eder fått en så sinnrik idé i sitt hufvud? Nu kan ni det. Glöm icke bort att dekorera spårvagnsstolparna på t. ex. Atlantic ave., när kung Gustaf kommer.

*

Apropos de kungliga, så kunna resande svensk-amerikaner i sommar antagligen få träffa prins Wilhelm och förnya hans bekantskap, om de göra ett besök på Furusund, ty ryktet påstår att prinsen där ärnar uppbygga en sommarvilla. Och skulle villan icke hinna bli färdig i sommar, så förtjänar Furusund i alla fall att besökas för sin sköna natur och förtjusande luft. Prins Carl återigen tänker slå sig ned i Skåne öfver sommaren i en vacker villa, som han köpt af konsul Person.

A. L—r.

Stockholm den 18 april 1908.

ROKARNES PARADIS.

Den, som nu för tiden besöker Havanna, hvars melodiska namn klingar så ljufligt för hvarje rökare-gourmet, finner i en af de gamla, trånga, pittoreska gatorna en stor, rikt med pilastrar och balkonger försedd byggnad, på hvars gafvel står högt uppe:

Romeo y Julieta.

Ovillkorligt påminna dessa båda namn besökaren om världslitteraturens största tragedi, och han skyndar sig att taga reda på, hvad detta kubanska byggnadsverk har att göra med de ädla familjerna Montecchi och Capuletti. Han erhåller härvid den upplysningen, att detta hus med det högpoetiska namnet inte är något annat än en af de största cigarrfabrikerna på ön och hemorten för det märke, som bär det särskildt i Nordamerika högt skattade namnet Romeo y Julieta.

Sannerligen, denna ett gammalt patricierhus liknande byggnad kommer en att tänka på allt annat än en fabrik, ett arbetarehus, åt hvilket man i Europa öfverallt brukar gifva samma nyktra, kala prägel, som en kasern.

Och dock är denna måleriska byggnad platsen för det intensivaste arbete, vid hvilket tusentals flitiga händer äro sysselsatta.

Sedan bladen torkats så mycket som är nödvändigt för deras användande, börjar arbetet med sorterandet, och det är öfvervägande män, hvilka utföra detta värf. Det kräfver ganska mycken öfning och förstånd, ty härvid kommer det an så väl på formen som på bladets färg, storlek och styrka. Man fuktar bladet likasom ett stycke linne, glättar det försiktigt, och lägger sakta och prydligt det ena på det andra af samma sort. Den en större flinkhet och lättare händer kräfvande uppgiften att från de sorterade bladen aflägsna de fina midtelådrorna, tillkommer åter hustrur och flickor. Då först äro bladen så preparerade, att de kunna lämnas till cigarrbearbetning.

Följande variation i arbetsmetoden är äkta amerikansk.

Träder man in i cigarrmakarnes arbetssal, kunde man i första ögonblicket tro sig försatt till en skola. I regelbundna rader stå de tätt besatta bänkarne bakom hvarandra. Uppmärksamt ser hvar och en framför sig, och man hör ingenting annat än det lätta knastrandet af de bruna bladen. Det synes till och med, som vi komme midt i ett föredrag, ty från en tribun, hvilken är anbragt ungefär i midten af ena sidoväggen, ljuder det välklingande organet af en äldre kuban med utpräglad karaktärshufvud, hvilket omisskänligen en gång sett bättre dagar. På vår fråga ger husets ägare, hvilken välvilligt ledsagar oss en förklaring.

— Det är en inrättning — förklarar han — hvilken består sedan någon tid och visar sig vara förträfflig. Hvarje arbetssal har sin föreläsare. Han börjar på morgonen med tidningarne. Sedan läser han ur en roman. Förut samtalade arbetarne med hvarandra. Då kunde man inte undvika att samtalet ofta blef mer än lifligt och att arbetet hindrades. Sedan föreläsaren införts, råder lugn och ordning. Arbetarne själfva hafva stor glädje af att på detta sätt höra och lära allt möjligt, hvartill eljest tid och tillfälle felas dem. Dessutom förtjäna de flesta af dem genom sitt intensiva arbete mera än förut, många till och med dubbelt. Ehuru arbetarne själfva betala föreläsarne — vid slutet af veckan har hvar och en att tillskjuta några cents — vilja de ingalunda åter låta taga ifrån sig denna inrättning.

Detta intryck hade också vi. Ansiktena sågo mindre trötta ut än i andra, stora fabriksrum, då blott händerna förrättade sitt arbete mekaniskt, under det att fantasien förde dem bort öfver tid och omgifning.

I nästa sal var det en jättelik neger, som beklädde föreläsaresysslan. Han måste hafva just kommit till ett mycket dramatiskt ställe, ty likasom stucken af en tarantel, sprang han upp från sin stol och slungade, gestikulerande med hufvud och armar fram orden med verklig stentorsröst till sina åhörare. Hvad han föredrog, tycktes med säkerhet vara ett raseriutbrott af en svartsjuk älskare, ty strax därpå framhviskade han i de mjukaste tonfall svaret från den förmodligen trolösa, men på sin öfvertalningskonst säkra älskarinna. Och han var så med lif och själ inne i sin sak, att svetten flöt i strömmar öfver det glänsande anletet.

Vi kunde knappast hålla oss för skratt, men sina åhörare hade han fullkomligt i sin makt. Och vi hörde, att han var mycket omtyckt och gällde som en af de förnämste inom sitt yrke.

Hundratals arbetare förfärdiga samma slag af cigarrer, d. v. s. en billigare sort, vid hvilken det icke är absolut nödvändigt, att ett stycke liknar det andra som ett ägg. Hvarje arbetare har nämligen sina små egenheter, och kan med bästa vilja i världen icke framställa en cigarr precis som hans granne kan det.

Dessa människor arbeta per styck och förtjäna ungefär fjorton till femton dollars i veckan.

Förfärdigandet af mycket goda och dyra cigarrer, öfverlämnas alltid uteslutande åt samma händer. Det finns bland dem personer,hvilka hela året igenom förfärdiga endast en och samma form. Ty här ligger vikten på hvarje blad, som användes, och ett stycke måste likna det andra på året. Dessa arbetare äro konstnärer i sitt fack, och deras veckoförtjänst stiger ända till trettio och trettiofem dollars.

GYLLNE ROSOR.

Af **Tor Lange.**

I det violblå, men stormuppfyllda Medelhafvet sydost om Sicilien ligger klippön Cominotto. Mot himlens molnfria skinande azur reser den sina höjder i skrikande gul färg utan minsta stänk af växter eller grönt. Stiger man i land på ön, finner man visserligen här och där små trädgårdar af låga apelsinträd och evigt blommande rosenbuskar, men af fruktan för ökenvinden från Afrika gömmer hvarje liten trädgård sig bak murar af uppstaplade stenblock. Så svidande bränner sommarvinden att utanför dessa murar nästan intet grässtrå kan trifvas. Endast johannisbrödet skjuter till väders, där litet jord samlat sig i klippskrefvorna, och ännu mera kraftig synes nerien vara. I Norden ha de flesta familjer en nerium stående i en kruka. Här i söderns värme blir nerien ett tjockt, långstammigt träd, som mycket skulle erinra om en tårpil, ifall icke bladkronan, där det finnes en smula lä och skugga, vore full af stora ljusröda blommor.

Cominotto ligger tätt upp till Malta och har alltid delat öde med denna. Då i slutet af 13:e århundradet den lilla skara blonda, blåögda normander, mot hvilka Saracenerna intet förmått, till sist måste vika för spanjorernas öfvermakt, började svåra tider för ögruppens kristna bebyggare. Spanjorena höllo endast på den stora ön Malta ett par punkter besatta för att vinna det mesta möjliga af öns förträffliga bomullsplanteringar och biskötsel. Hvad som låg utanför dessa kastell fick, ända tills Johanniterriddarna öfver två århundraden senare uppförde borgen La Valetta, efter bästa förmåga försvara sig själf mot sjöröfvareskeppen från Tunis och Tripolis. Trots en tapperhet, som ofta satte skråmor i morernas bruna ansikten, så att de med skam och nesa måste fly till skeppen och söka sig ut i rum sjö, kunde det icke förhindras, att sjöröfvarne, utom annat byte, också bortsnappade barn, hvilka de senare sålde på slafmarknader, om föräldrarne saknade medel att betala ansenliga lösepenningar.

På västkusten af Cominotto låg ett kapell, invigdt till "den aldrig svikande frälsarens ära". Nu är kapellet blott en liten vacker ruin, öfver hvars murar ett snår af klängrosor klättrar mot höjden. Då jag förnuftigtvis icke kan taga ruinen med mig för att uppföra den i Ukraine och ställa en kopia af Thorvaldsens Kristusbild på det gamla stenaltaret, nöjde jag mig med att skära några sticklingar af rosenbusken. De ha genom noggrann vård slagit rot och burit blommor, visserligen något mindre än i hemorten, men lika härligt strålande gyllengula som på Cominotto själf. Nu liggå hos mig rosenbuskarne täckta af löf och ris till skydd mot vinterfrosten, men när våren kommer åter, gåfve jag gärna, om jag kunde, en afläggare af dem till en blomstervän eller väninna. Sägnen berättar nämligen, att rosorna på Cominotto fordom voro snöhvita, men genom en sällsam tilldragelse plötsligt förvandlades till gyllengula. Detta skall hafva tillgått som följer:

En gång i forna dagar styrde från grannön Gozzo en båt öfver till Cominotto, rodd med hastiga, ångestfulla årtag af en kvinna. Hjälp mig, fromme fader! ropade hon till munken vid det lilla kapellet. Hjälp mig för Guds skull! Hans skepp ligger därborta under ön. Får han icke lösepenningen, seglar han i afton bort med henne, och jag ser henne aldrig, aldrig mer. Hjälp mig arma moder, hjälp!

Hade jag guld och silfver, svarade munken, skulle du få det, men du vet, att jag intet äger. Min förbön endast kan jag gifva dig.

Förbön, hvad hjälper förbön. Gif mig ädel metall, gif mig de två silfverljusstakarna därinne på altaret!

Och hon kastade sig i förtviflan ned för hans fötter.

Länge stod munken i ovisshet och begrundan. Så tänkte han: Sina silfverljusstakar kan Herren måhända undvara. Men han kan icke undvara en enda af sina själar. Han vill icke, att ett barn med våld och list tvingas att förneka honom.

Så tänkte munken och tog med darrande hand silfverljusstakarna från altaret. Kvinnans tack och välsignelser hörde han icke. Slagen af skräck öfver hvad han vågat, låg han stilla som död, nedkastad på sitt ansikte utan att en gång finna kraft till bön. Länge, länge låg han i ångest och ruelse. Och dagen led och solen sjönk i hafvet.

Då väcktes han med ens af ett flammande sken, som om kapellet stått i lågor. Springande opp för att åtminstone rädda krucifixet såg han på altarbordet samma två stakar stå, endast icke längre af silfver, utan af rödt och själflysande guld. Med gyllene flammor brunno vaxljusen uti dem, och de fordom silfverhvita rosor, som tittade in genom fönstret i korets rundning, voro också förvandlade och strålade med guldglans.

Nu ha de underbara gyllene ljusstakarne funnit plats på högaltaret i riddarkyrkan i La Valetta; men kring kapellruinen glöda de heliga gyllene rosorna än i dag.

NÄR MAN HAR FÖR MYCKET PENGAR.

Vi veta ju alla, att det har sina svårigheter att skapa millioner ur intet, men de ansträngningar, det besvär och det arbete det kostar att göra af med de en gång vunna millionerna, därom kunna de amerikanska mångmillionärerna tala, då de dag ut och dag in måste plåga sig med att bli kvitt en del af sina jättelika förmögenheter.

Det blir allt nödvändigare att begagna sig af middagsbjudningar för att kunna minska sin förmögenhet. "Originaliteten" i påhitten värderas också därför helst efter storleken af den summa, som användes på dem. En bekväm amerikanares förtjusande infall att sitta till bords med grisar, eller som en annan hittade på, att bjuda sina gäster tillsammans med modernt klädda chimpanser är nu en öfervunnen ståndpunkt. En äkta amerikansk värd måste sätta sig före högre mål, sträfva efter att visa sina gäster små uppmärksamhetsbevis, som ej blott stå i samklang med mångmillionärens taktkänsla utan äfven förutsätta en jättestor penningpung.

Nathanael Moore har gjort början. Den största delägaren af Rock Islandbanan fick det infallet att gifva hvar och en af sina gäster ett litet minne och hvar och en af damerna fann under sin tallrik ett dyrbart pärlhalsband, hvar och en af herrarne en uppsättning manschettknappar af stora äkta diamanter.

Fru Cardezza i Philadelphia imponerade på sina gäster med ett lika dyrbart som aptitligt bordsarrangement. Midtpartiet af det väldiga bordet var ett efter konstens alla regler inrättadt akvarium där alla slags sällsynta fiskar tumlade om. Upp ur bassängen höjde sig stenar, och på dessa lågo ett lämpligt antal slöa, lefvande unga krokodiler och "solade" sig i de elektriska lampornas ljus.

Präktiga rosenbuskar inramade dettá aptitliga landskap, och omkring rosengrenarna slingrade sig — lyckligtvis — konstgjorda ormar, hvilkas ögon i öfverensstämmelse med amerikansk smak framställdes af två röda glödlampor.

Carnegie installerade vid sin sista middag på bordet en liten järnväg på 40 fots längd. Järnvägen gick omkring en punschbål, och förd af en elektrisk motor rullade tåget pustande förbi gästerna och medförde till dem i vagnar små ångande punschglas.

Värre är det dock för hustrurna att göra af med sina mäns pengar, ty de ett par och hundratusen dollars, som man kan ge ut på toaletter, betyda ej stort. En millionärsfru i Chicago har dock satt ett rekord, som ej så lätt kan bli slaget. Uteslutande för eget bruk låter hon af vattenliljor bereda ett kostligt extrakt till parfym, och det fordras 10,000 blommor till en enda droppe. De två eller tre droppar, som hon dagligen häller på sin spetsnäsduk, representerar för vanliga dödliga en liten förmögenhet.

Ett betydligt enklare sätt att bli af med sin förmögenhet har den unge Jack West valt. Den unge millionären, som nyligen kommit till New York från Nevada, där han samlat en otalig mängd millioner, är nära på en uppenbarelse för uppassare och elevatorförare. I motsats till sina rika landsmän, som annars i Europa utmärka sig för ett mera klokt än egentligen elegant användande af drickspenningar, anser han det vara under sin värdighet att gifva under 5 dollars i drickspenningar, och det kan äfven falla honom in att gifva 100 dollars.

Då han tog in på Astor hotell, gick det som en löpeld genom hela svärmen af uppassare och springpojkar, att det kommit en verkligt god människa, en af mänsklighetens välgörare. Dörrvaktaren, som öppnade dörren för honom, gaf han med en nedlåtande handrörelse 5 dollars, och den tjänare, som anvisade honom rummet, fick 10 dollars. Och så fortsatte han. Hr Jack West sitter rökande i sin länstol, en gose kommer in och lämnar honom ett bref. Fem dollars.

Råd för dem, som skola fria.

En engelsk tidning, hvilken särskildt egnat sig åt att studera damerna och deras förhållanden, skrifver i denna ofta mycket viktiga sak:

Det ögonblick, då man skall fria, är en riktig skärseld äfven för en tapper älskare. Hur måste det då icke vara för en känslig sådan?

Ett frieri med uppskof har aldrig så säker framgång som ett, hvilket sker med ens, utan afbrott. Några hålla på med att framställa sitt frieri flere timmar, men hejda sig plötsligt till skada för både dem själfva och flickan.

En flicka, som ofta är föremål för dylikt gyckel, ger vanligtvis inte någon uppmuntran till de sista försöken. Och så blir friarens steg allt mer och mer törnbeströdd, allt eftersom han klickar vid uttalande af det sista förlösande ordet.

Det är en stor lättnad för flickan, då den viktiga frågan blifvit framställd, ty hennes oro och spänning är lika stor som friarens, särskildt då denne är blyg och drager ut sin kärlekshistoria till den mest odrägliga längd.

I 16 år den bästa!

Ännu bättre i 1908

UNITED STATES Grädd Separatorer.

United States har alltid ända sedan dess framträdande separerat mera grädde från mjölken och gjort detta mera noggrannt och fortare än någon annan separator. Siffrorna af de offentliga nationella och internationella profven bevisa detta.

1908 års modeller hafva förbättringar

som göra handterandet af mjölk ännu lättare, fortare och fördelaktigare. De göra sitt arbete bättre, billigare än någon annan och äro byggda till att sluta. Trots det att efterfrågan är större än någonsin förr och att mejerister öfverallt utbyta andra fabrikat för den pålitliga och goda United States, den förnämsta separator, äro vi beredda på snar afsändning till hvarje plats.

Skrif i dag efter "Katalog No. 25" och alla önskade upplysningar.

VERMONT FARM MACHINE CO., Bellows Falls, Vt.

Distributing warehouses at: Chicago, Ill., La Crosse, Wis., Minneapolis, Minn., Kansas City, Mo., Omaha, Neb., Toledo, O., Salt Lake City, Utah, Denver, Colo., San Francisco, Cal., Spokane, Wash., Portland, Ore., Buffalo, N. Y., Auburn, Me., Montreal and Sherbrooke, Quebec, Winnipeg, Man., Hamilton, Ont., Calgary, Alta.

490